

spredning af en almenfarlig smitsom sygdom) med fængsel indtil 3 år.

Justitsministeriet har endvidere fra det islandske justitsministerium fået oplyst, at forvoldelse af fare for smitte med hiv kan straffes efter den islandske straffelovs § 220, stk. 4 (grov forsætlig fareforvoldelse) med fængsel indtil 4 år.

Justitsministeriet har endelig fra det tyske justitsministerium fået oplyst, at smitte med hiv kan straffes efter den tyske straffelovs bestemmelser i § 223 (legemsskade) med fængsel i indtil 4 år og efter § 224 (grov legemsskade) med fængsel fra 6 måneder indtil 10 år – i mindre alvorlige tilfælde fængsel fra 3 måneder til 5 år.

Det er ikke lykkedes Justitsministeriet at skaffe oplysninger fra Finland om eventuelle straffebestemmelser på området.

Spørgsmål 16:

Hvad er begrundelsen for, at ministeren, der har haft god tid siden 1995, ikke har afventet høringsvarene og altså ikke har overholdt de bestræbelser, som der ellers har været enighed om med hensyn til forbedret lov kvalitet.

Svar:

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål 6.

Spørgsmål 17:

Hvorledes forholder det sig med strafbarheden, såfremt en ægtefælle vidende om hiv-faren alligevel plejer ubeskyttet sex med sin hivsmittede ægtefælle?

Svar:

En person, der f.eks. har ubeskyttet samleje med *konkret viden* om, at den pågældende er smittet med hiv, må siges at have givet et strafritagende samtykke til at blive udsat for smitte med hiv.

Af det lovforslag, der lå til grund for straffelovens § 252, stk. 2, fremgår i den forbindelse følgende (jf. Folketingstidende 1993-94, tillæg A, sp. 8779 og 8780):

»Oplyser den smittede klart sin seksualpartner om at være HIV-smittet, og ønsker partneren alligevel at gennemføre kønsakten ubeskyttet, kommer strafansvar heller ikke på tale. På tilsvarende måde vil en narkoman, der udlåner brugte sprøjter og kanyler til en anden med oplysning

om at være HIV-positiv, ikke kunne straffes, hvis modtageren uanset denne viden beslutter sig for at anvende injektionssprøjten eller kanylen. Et gyldigt samtykke fritager således for strafansvar efter § 252, stk. 2.«

Derimod fritager det ikke gerningsmanden for straf, hvis den ikke-smittede ægtefælle trods kendskab til den *abstrakte risiko* for smitte med hiv – men uden kendskab til, at ægtefællen konkret er smittet – har ubeskyttet samleje med sin hiv-smittede ægtefælle.

Spørgsmål 18:

Er det livstruende at udsætte en 65-årig, der lider af en anden dødelig sygdom, for hiv-smitte?

Svar:

Efter lovforslaget vil det – hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt – være strafbart at udsætte også ældre mennesker for hiv-smitte.

I lovforslaget opstilles en række *generelle* betingelser for, hvilke sygdomme der kan blive omfattet af straffelovens § 252, stk. 2, jf. pkt. 2.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Der er således ikke tale om, at der i hver enkelt straffesag skal foretages en vurdering af, i hvilket omfang det *konkrete* offers levetid reduceres. Der stilles i det hele taget ikke krav om, at ofret smittes med hiv. Det, der er strafbart, er at udsætte andre for smitte med en sygdom, der opfylder de generelle betingelser for at være omfattet af straffelovens § 252, stk. 2.

Spørgsmål 19:

Hvor langt vil ministeren gå med hensyn til bemyndigelsen, såfremt hiv behandling i fremtiden kan udsætte død tidspunktet med f.eks. 30 år, og der er tale om en ældre partner?

Svar:

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 18, er der ikke tale om, at der i hver enkelt straffesag skal foretages en vurdering af, i hvilket omfang et konkret offers levetid reduceres.

Lovforslaget opstiller derimod en række *generelle* betingelser for, hvilke sygdomme der kan blive omfattet af straffelovens § 252, stk. 2. Der stilles ikke længere krav om, at døden indtræder inden for et nærmere bestemt tidsrum, men det må dog kræves, at den forventede levetid som følge af sygdommen for et flertal af de smittede